

anbefalede Middelfgrundfortet, gjorde netop ogsaa dette gjældende — at Kjøbenhavns Befæstning vil blive Konsekvensen deraf. Naar jeg endelig anbefalede at benytte det nye Baaben, Søminer, som vort væsentligste Børn herefter, saa indvendte den ærede Krigsminister derimod, at det udkrævede tillige et virksomt Artilleri til at forsvare Minerne med. Det er jeg som den ærede Minister fuldt bekendt med, at der til dette System af et Forsvar ved Søminerne hører Punkter, som ganske vist ikke behøve at være faste Forter, men som dog skulle være af saa stor Betydning, at Forsvaret fra dem vil kunne gøres meget virksomt, og som saaledes ville udfylde det Hul, der ellers vilde være i vort Forsvar i det Hele taget. Jeg tror, at det Forsvar, der knytter sig hertil, er den Vej, som vi ville komme ind paa, og jeg tror, at dette praktisk talt er langt mere anerkjendt af de Sagkyndige, end de egentlig selv ønske at vedkjende sig, fordi det, som jeg før sagde, er naturligt, at dette Baaben har en vis Uvillie imod sig, som man just ikke har nogen Vanskelighed ved at forklare sig. Maatte jeg blot endnu gjøre nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Lermansjen), hvis varme Udtalelser jeg fuldstændig kan anerkjende og finde rigtige, forsaavidt jeg for øvrigt kan følge ham paa den Vej, som han anbefaler os at slaa ind paa. Jeg kan, naar han er paa det Rene med, at det er Kjøbenhavns Befæstning, vi skulle slutte os til, forstaa den indtrængende Maade, hvorpaa han forsvarede denne Sag; men han vil ligeledes erkjende, at vi Andre, som ingenlunde kunne indrømme, at dette er den rigtige Vej, og som i det Hele taget finde det vanskeligt at finde den rigtige Vej i de Punkter, der hidtil have været os foreslaaede, da maa staa ganske anderledes tvivlsomme overfor denne Sag end han. Han syntes at have opfattet noget ilde de Udtryk, som jeg tillod mig at bruge med Hensyn til vort Forhold til vor Nabomagt mod Syd, idet jeg sagde, at der efter min Mening ikke kunde være Tale om, at der kunde komme nogen Overrumpling fra anden Side end derfra. Jeg tror alligevel, at det er saa, og jeg beder bemærke, at en Overrumpling som den, han talte om kunde ske paa en Formiddag, ikke vil kunne ske fra Nogens Side, der har en lang Søvei til os. Derfor tror jeg, at jeg har Ret i at fastholde, at Hensynet til en mulig Overrumpling kun fører os til at tænke paa en eneften Magt, der har en saa kort Vej til os, at der kan være Tale om at tilbagelægge den paa en Formiddag. Jeg tror nu ogsaa, at dette Udtryk er endel overdrevent, men dette skal jeg nu ikke indlade mig paa. Han sagde dernæst, at vi maatte forsvare Kjøbenhavn, fordi det under et fjendtligt Angreb eller en fjendtlig Befættelse kunde befrygtes, at de Skatte, der ere opsamlede og opbevarede i Kjøbenhavn, kunde blive borttagne. Jeg har ikke i den nyere Tids Krigshistorie set noget Exempel paa, at man er optraadt paa denne Maade over-

for Kunstsamlinger og andre fredelige Samlinger, men jeg har et meget glimrende eller rettere et meget sørgeligt Exempel paa, at en meget kostbar Bogsamling er gaaet op i Luer under et Bombardement; jeg tænker her paa Straßsburg. Det ærede Medlem mindede om Napoleon den Stores Felttog, hvor han søgte at samle endel Sager sammen til Hovedstaden for at gjøre sit Keiserdømme mere glimrende. Jeg skal imidlertid gjøre opmærksom paa, at ligesom han som til at levere de væsentligste Ting tilbage, saaledes var der heller ikke Noget, der vakte mere Uvillie mod ham end netop dette. Det samme ærede Medlem indvendte endelig imod den Antydning, jeg har gjort i samme Retning, som i sin Tid Oberst Eschering med Hensyn til Flaadestationens og Materiellets Flytning, at det havde været sørgeligt, om vi dengang havde fulgt Eschering's Raad og lagt Flaadestationen, som han foreslog, til Høruphav. Fuldstændig kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret, thi hvis vi havde fulgt dette Raad og havde lagt Flaadestationen ved Høruphav, er det utvivlsomt, at der vilde have været ganske andre Anlæg der, end vi havde, da Krigen brød løs i 1864, og det er muligt, at en Flytning til Høruphav vilde have givet det Hele et ganske andet Udfald, end det fik; men dette skal jeg ikke videre hævde, thi at strides om den Slags Ting er naturligvis fuldstændig unyttigt. Jeg skal imidlertid ogsaa minde det ærede Medlem om, at der jo nu desværre ikke mere kan være Tale om at slutte Flaaden til Høruphav, men derimod til et Sted, som vi ganske vist ikke ville tabe, førend vi ere udslettede som Folk og som Stat, saa at i den Henseende kan dette Hensyn neppe mere gøres gjældende. Jeg mener til Ågersø Sund. Dette er af den Slags Ting, som jeg ikke kan have nogen afgjørende Mening om, men jeg tror dog ikke, at det kan være saa vanskeligt at træffe et Valg. — Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) udtalte lige over for mig, at han var overbevist om, at de Anskuelse, jeg udtalte, deltes af Thingets Flertal. Derom har jeg ingenstomt Mening. Jeg haaber, at de deles af Flere, men jeg har ikke talt paa Fleres Vegne, saa at jeg ikke kan tilskrive mine Ord nogen større Vægt, end de i sig selv have. Men devom er jeg overbevist, at der blandt mine Udtalelser var en Yttring, som ogsaa fik det ærede Medlems Godkjendelse, nemlig at dette Thing er villigt til at bevilge endog saa betydelige Summer, naar der vises os en Plan for vort Forsvar, som vi erkjende for rigtig, og som kan føre til Maalet.

B. Solm: Jeg var ikke bestemt paa at tage Ordet i denne Sag, idet jeg kan begynde med at bemærke ligesom flere andre Medlemmer, at man er noget frygtsom ved at udtale sig i disse Sager. Der var imidlertid en Sætning, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts